

Schriftlicht

Heb geduld

H. van den Berg

**‘Wat wilt u van me?’ zei Jezus. ‘Mijn tijd is nog niet gekomen.’
(Johannes 2:4)**

Genieten mág. Het wordt van ons gevraagd. Het zou ondankbaar zijn, als we daar geen werk van maken. God ziet het graag, dat we genieten en vrolijk zijn voor zijn aangezicht. Prediker roept ons meer dan eens op om van het leven te genieten. Maar dat is nog wat anders dan genotzucht. Daar is onze westerse wereld vol van. De weelde heeft veel genotzuchtige mensen gebaard. Zij genieten om het genieten, brengen hun offers van tijd en geld aan deze afgod. We leven zagezegd in een hedonistische wereld. Waar het goede gevoel hoog scoort. Ik moet me hier en nu gelukkig voelen. En o wee, als er een kras op het geluksgevoel komt. Dan ben je van slag.

Jezus op het feest

Het is feest in Kana. Twee mensen gaan trouwen. Dan zijn mensen blij. Dat hoort bij een trouwerij. Ze zijn feestelijk gekleed. Er wordt lekker gegeten, het glas wordt geheven. De vrolijke stemming zit er goed in. Feestvieren, dat konden ze toen ook al, in de tijd van de Bijbel. Het trouwfeest duurde zeven dagen. Ook de Here Jezus was uitgenodigd. Met zijn discipelen, Andreas, Petrus en Filippus. Zou de Here Jezus die uitnodiging aannemen? Hij is net begonnen met zijn werk. Johannes had gezegd: Jezus is het Lam dat de zonden van de wereld wegneemt. Dát klinkt serieus. Johannes zou vast niet op zo’n uitnodiging ingaan. Hij zou geen wijn drinken op het feest. Dat mocht hij niet, had de engel voor zijn geboorte gezegd. Hij moest het doen met sprinkhanen en wilde honing. Maar Jezus dan? Heeft Hij wel de tijd om naar een trouwerij te gaan? Het is Hem later wel verweten. Mensen zeiden: ‘Wat een veelvraat, wat een dronkaard’ (Mat. 11:19). Maar Jezus gaat wél naar het feest. Hij zal zijn grootheid laten zien.

Kwetsbaar geluk

Jezus is nog maar amper een week aan het werk (dat kun je aflezen uit het eerste hoofdstuk). En dan al feestvieren. Is dít nu zo nodig? Zieken liggen op een Redder te wachten! Laat de Here daar snel wat aan doen! Maar nee, dít gaat voor. Hij slaat de uitnodiging niet af. De Heiland kwam niet alleen om van verdriet te verlossen. Hij kwam ook onze blijdschap, ons geluk verlossen. Dat klinkt vreemd. Moet het geluk van mensen worden verlost? We lezen in Johannes 2 hoe kwetsbaar ons geluk is.

Midden op het feest komt zijn moeder naar Jezus toe. De wijn was bijna op, en dus zegt ze tegen Hem: Ze hebben geen wijn meer. Wat bedoelt Maria daarmee te zeggen? Het staat er allemaal zo kort, het gesprek tussen Jezus en zijn moeder. Het roept in alle korthed vragen op. Was Maria bezorgd en komt ze nu naar haar Kind toe: ‘Jongen, dit is heel vervelend, doe er alsjeblieft wat aan’? Zo is het wel uitgelegd. Hier is een probleem dat door haar Zoon kan worden opgelost. Maar hoe wist Maria dat? Had ze Jezus al eens eerder een wonder zien doen? We moeten er maar niet van uitgaan. Aan het eind staat dat dit hier in Kana het eerste teken was (vs. 11). Maria kon niet weten wat voor wondere dingen haar jongen allemaal kon.

Maria stelt vast dat ze geen wijn meer hebben. Hoe dat kwam? Waren er meer gasten dan waarop gerekend was? Hadden de mensen het flink op een drinken gezet, zodat de voorraad uitgeput was? In elk geval: dit is niet best. Zoals het er nu uitziet, zal het feest voortijdig tot een einde komen. Een schande voor het bruidspaar. Je hoort het de mensen al zeggen: 'Dat is ook wat, word je uitgenodigd voor een feest, maar ze hebben met de wijn niet eens op ons gerekend. Waren we wel welkom?' Een schaduw over het feest, een smet op het geluk van twee jonge mensen.

Gaat het niet vaak zo met geluk? We kunnen onze uitbundige momenten hebben, maar hoe kwetsbaar is blijdschap. Soms durf je niet gelukkig te zijn, altijd bang dat er iets ergs gebeurt. Je hebt al te vaak meegemaakt dat mooie momenten ineens wreed werden afgebroken door iets ergs. Je bent dolgelukkig met je pasgeboren kindje, maar dan merk je: er klopt iets niet. Je gaat naar de dokter, en die constateert een ernstige handicap. Een huwelijk dat zo gelukkig begon, wordt na verloop van tijd overschaduwd door zorg en verdriet. Kun je eigenlijk wel blij en opgetogen zijn op de mooie momenten in je leven? Een belijdeniszondag in de kerk is voor jou altijd moeilijk, omdat jouw kind geen belijdenis wilde doen, of later afscheid nam van God.

Op aarde was als ijdel glas uw blijdschap licht te schenden, schreef iemand eens. IJdel glas, je pakt het net even te stevig vast en je houdt de scherven in je hand. Nou, dat dreigt er dus in Kana te gebeuren. De bruiloft wordt een flop. En geen mens kan uitkomst bieden in deze nood situatie. Dát ligt er in die woorden van Maria.

Geduld gevraagd

De Here Jezus reageert: 'Wat wilt u van Me?' De oude vertaling had: 'Wat heb Ik met u van node?' Dat klinkt als een afwijzing. Wat heb Ik met deze mislukking van het feest te maken? De nieuwe vertaling heeft dat niet zo, en lijkt beter. 'Wat wilt u van me?' Dat klinkt minder afwijzend. Lees het als: 'Bedoelt u hier iets mee? Wilt u iets van Me? Kan Ik u een plezier doen?' De Here maakt Zich er niet van af. Hij grijpt straks immers in. Maar dat doet Hij nu nog niet. Mijn tijd is nog niet gekomen, zegt Hij.* Nog even geduld.

Waarom zou dat zijn? Dat vraag je je wel eens af. Waarom moeten mensen eerst een poos tobben? Waarom grijpt God niet direct in? Hij ziet hoe moeilijk je het hebt. Waarom duurt het zo lang voor er zicht komt op een baan? Waarom komt Hij niet direct met een oplossing voor mijn conflict? Klemmende vragen, zeker in een tijd waarin mensen geen raad weten met gekwetst geluk, waar ze opstandig zijn als het goede gevoel het laat afweten. We willen acuut een oplossing voor ons probleem, want we zijn ermee aan als we ons ongelukkig voelen. Maar zo werkt dat vaak niet. God leert ons wachten! Stelt ons geduld op de proef. Zijn tijd is nog niet gekomen. Moeten we soms eerst doorkrijgen, hoe onze arm te kort is, deuren voor ons gesloten zijn? We zijn niet tegen de dingen opgewassen. Merk eerst maar eens hoe diep je erin zit. Een mens moet weten hoe klein hij is. Het leven is niet maakbaar. Een actuele boodschap. In de maakbaarheidscultuur, waar het ene record na het andere sneuvelt, en alles beter en hoger en perfecter moet.

Christus verlost

Christus wil wel helpen, maar Hij wacht nog. Laat hen hun onmacht beseffen. Als Hij dán ingrijpt, zijn de mensen veel meer onder de indruk. Wie eerst de nood doorvoeld heeft, zal extra verwonderd zijn: dat het toch nog weer goed komt, hoe is dit toch in de wereld mogelijk? Even geduld nog. Het leert ons wachten, en verwachten. Uitzien naar God, naar

Christus. O HERE kom ons bevrijden, zelfs op de gelukkigste momenten zijn we maar broze mensen, met kleine mogelijkheden. Zelfs onze feesten hebben redding nodig.

En dan zie je, hoe de Here Jezus écht serieus met zijn werk is begonnen. Hij komt de blijdschap bevrijden. Hij start zijn werk op een bruiloft. Hij begint niet met preken. Een trouwpartij markeert het begin van zijn ambtsdienst. Hij zet hiermee de toon. Wat Hij doet, staat in het licht van bruiloftsvreugde. Later vragen de farizeeën Hem: Hoe zit het eigenlijk met uw discipelen? Die vasten niet, ze eten en drinken maar. Ja, zegt Christus, en vindt u dat vreemd? Het ligt voor de hand. Ze vieren immers feest? Ze hebben hun Bruidegom bij zich (Mat. 9:15). Als een Bruidegom heeft Hij zijn bruid, zijn gemeente opgezocht. De bruiloft in Kana is tekenend voor waar Hij mee bezig is.

Dáárom dus eerst dit. Christus komt evangelie verkondigen. Hij zegt feestelijke woorden: Gelukkig wie nederig van hart zijn, gelukkig de treurende, gelukkig de zachtmoedigen, gelukkig wie hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, gelukkig de barmhartigen..., allemaal felicitaties, achter elkaar. Oók als Hij scherp wordt, en zijn 'wee jullie' uitroept, dan zit daar liefde achter. Jezus striemt de harten van mensen om te trekken. Hij roept hun toe: Kóm dan toch! Blijf niet zitten waar je zit: in je zonden, in je bitterheid, in je kramp, in je kortzichtigheid, doe mee met het feest!!

Christus' bruiloft moet doorgaan

Maar nou loopt het spaak. De wijn raakt op. Dat is erg. Niet omdat het dan ineens niet meer gezellig kan zijn. Maar wijn, dat moeten we lezen in het licht van de Bijbel. Psalm 104 laat zien waarom God de wijn heeft gegeven aan de mensen. Vers 15 zegt dat de wijn het mensenhart verheugt. Wijn is er om de feestvreugde te verhogen, mensen blij te maken. Dat vreugdemiddel, geschenk van God, raakt op. Dat was niet alleen erg voor het bruidspaar. Maar dít is vooral spannend: hoe gaat het met Christus' feest? Dat mag niet in het teken komen te staan van de flop! Straks krijgen de mensen gelijk die zeggen dat Christus als Verlosser mislukt is. En daarom grijpt Christus ten slotte in.

Hij doet dat op een wonderlijke en overvloedige manier. Zo'n 400 liter water wordt in wijn veranderd. Ze kunnen ruimschoots vooruit op het feest. En het is góede wijn, van prima kwaliteit. Niks mislukking, niet van het feest daar, en ook niet van Christus' feest. Het leven met Hem is uitbundig, royaal. Leven met Jezus is een feest! Overvloedig feest en het smaakt prima. Er wordt veel gesproken over kwaliteit van het leven. Met Christus krijg je leven hoogste kwaliteit.

Als het begín al zo is, wat zal het eind dan zijn? Straks is er weer een bruiloft. Johannes mag in de hemel kijken en ziet dat het daar feest is. De bruiloft van het Lam (Op. 19:7). Christus heeft eens gezegd tegen zijn discipelen: Ik zal daar met jullie de wijn nieuw drinken. Wat moet dát voor een feest worden. Blijdschap is hier breekbaar. Je staat tussen de scherven. Alles lijkt mislukt. Je leven een chaos. Vált hier nog te helpen? Wie lijmt de scherven? Hoe kan ik nog ooit gelukkig zijn? Kijk naar Christus in Kana. Wat is Hij groot. Water wordt wijn. Dat is apart. Je merkt niets. Je hoort Jezus niet één woord zeggen, waardoor water verandert in wijn. Hij maakt geen gebaar. Nee, Hij doet zonder slag of stoot een scheppend wonder. Waarom zou Hij ook nu niet een scheppend wonder doen? Zou Hij niet vreugde kunnen scheppen in uw hart? Zou je niet een feestje te vieren hebben? Diep gekwetste mensen kunnen zeggen: Ik ben blij met de Here Jezus en gelukkig met Hem. Nee, dan komt het hier niet allemaal weer in orde. Maar tóch is het feest, omdat je Hem kent, de Bruidegom. Het leven met Hem is goed, beter, best!

Geloof het!

Dat klinkt mooi. Te mooi? Ik lees: 'zijn leerlingen geloofden in Hem' (vs. 11). Betekent dit dat ze voor die tijd nog niet geloofden? In hoofdstuk 1 lezen we ook al van geloof. En toch staat hier: 'en zijn leerlingen geloofden in Hem.' Hun vertrouwen groeit. Hoe meer ze van Christus zien, hoe dieper het geloof. Dát komt ervan als Hij Zich laat zien, zo groot als Hij is. Nu hebben wij dit niet met eigen ogen gezien. Maar Jezus zegt later volgens ditzelfde evangelie: 'Gelukkig zijn zij die niet zien, en toch geloven' (Joh. 20:29). Op Pinksteren heeft Hij de Geest gegeven. De Geest van geloof. Door Hem helpt Christus nog altijd. Om te blijven in het geloof. Ook al z'ie je het niet, en al voel je je soms bar ongelukkig! Geloven tegen de klippen op! Gelóóf in de scheppende kracht van deze Christus. Hij schept verlangen naar de komende bruiloft. Dat geeft troost, als ik nu tussen de scherven sta. Eens krijg je ruimschoots vergoed wat je hier aan geluk moet missen. Leef niet bij wat hier realiseerbaar is. Je zult hier toch niet het volmaakte geluk hebben. Het komt! Nog even geduld. Hier en nu is de blijdschap als ijdel glas licht te schenden, maar eenmaal zal de vreugde van de bruiloft nimmer enden.

Noot:

* De vertaling van 1951 heeft: 'Mijn ure is nog niet gekomen.' Volgens meerdere uitleggers verwijzen deze woorden naar de tijd van Jezus' sterven en de daarin meekomende verheerlijking. Zo wordt deze uitdrukking steeds gebruikt in het evangelie van Johannes (zo bijv. P.H.R. van Houwelingen, *Johannes*, p. 80; zie ook H. van den Bussche, *Het boek der tekens*, p. 210). Deze uitleg komt me hier geforceerd over. Het lijkt me niet mogelijk om hier op een zinvolle manier een verwijzing naar Jezus' stervensuur in te zien.